

Västgötaresan

I

Underredet på Jerry Olssons Ford Fairlane av 1963 års modell släpade lika mycket i asfalten utanför COOP i Töreboda som hans sedan sjutton år medvetet välansade slokmustasch slingrade sig sig kring hans orakade mungipor. Vår egen hjälte, Mårten Bäck, tog som vanligt ingen notis om sådana individer. Det för de flesta andras så iögonenfallande yttre som Olsson uppvisade väckte inte heller någon särskild uppmärksamhet hos det övriga klientelet på parkeringsplatsen. Det dominerades av ett gäng så kallade ensamkommande flyktingbarn som väl dock i rättvisans namn snarast torde ha betecknats som svarta gossar i tjugooårsåldern, vilka tycktes trivas i sällskap med Törebodas jämnåriga. De senare uttryckte sin välvilja mot de nyanlända med hurtiga high-fives i kombination med de nyaste och som de hoppades även senaste glosorna som de fiskat upp vid det senaste affärsbesöket i storstaden Göteborg, ett ställe i världen med tillgång på både en viss grässort och ett mjölliknande pulver.

När Mårten Bäck sett sig omkring och någotsånär gjort sig förtrogen med den miljö som hans kollega på Trakten, Gustav Sötåsen, redan hunnit förbereda honom för, gick han in på sagda COOP men stannade till en stund inför Aftonbladets och Expressens löpsedlar vilka båda förkunnade att någon deltagare vid årets upplaga av Mästarnas mästare gått bärsärkagång i en paus under inspelningen. Givetvis skyndade sig vår uppsaliensiske kommissarie genom hela butiken inhandlandes en Hjolimpa och en påse OLW chips med vitlökssmak samt största varianten av Marabou helnöt innan han vid kassan äntligen kunde lägga beslag på ett Aftonblad och under köandet även hinna fram till den för honom hyperintressanta sidan om bråket hos Mästarnas mästare.

- Vi har extrapris på helnöt idag. Så ni får två för 39:50 upplysta kassörskan på sin allra bredaste slättbodialekt.

- Eh...hursa?

- Helnöt...

- Nä, nu! fråste Bäck nästan ohörbart till svar, betalade kontant och gick med så snabba steg hans tunga lekamen kunde frambringa ut med sina varor utan att bry sig om växelpengarna, som ledigt skulle kunnat ge honom ytterligare ett par Marabou helnöt till ett, som sagt,

överkomligt pris. Och trots ett litet lamt försök i sista stund från den i sanning timida kassörskan att uppmärksamma honom om på hans uppmärksamhetsbrist.

Mårten Bäck å sin sida överlade med sitt inre och kom fram till att dagens yngre kassörskor, i likhet med de ohängda ynglingarna i trakten kring Uppsalas ytterområden, saknar hyfs, vett och vanligt folkvett. Hans uppfattning att dessa tre dygder således tillhör tre helt skilda kategorier var ingenting han någonsin brytt sin numera oftast i vilotillstånd befinnande medelåldershjärna. Den unga kassörskan tänkte å sin sida troligen någonting i stil med att "sådana där tankspridda äldre herrar kan gott ha't". Hon lät nästa snabbköpare, som råkade vara en bekant från grannbyn Halna ta hand om återbäringen, dvs de 39:50 som låg och skramlade i den galvaniserade växelskålen.

När Bäck kom fram till sin Volvo av senaste modell och skulle fjärröppna den kunde han emellertid inte hitta sin nyckel. En, som vi vet, inte helt ovanlig situation i Mårten Bäck's liv. - Fan också! tänkte han halvhögt och kände efter - enligt en gammal invand rutin - först i sina byxfickor, därefter i båda innerfickorna på sin rutiga kavaj samt alla fickor i sin fodrade lamullsöverrock. Därefter upprepade han sin sedan länge inövade procedur, men blev nu stående där en lång stund, vilket kunde ge intryck av en begynnande kanske parkinsonism eller kanske rentav en fullt utblommad Parkinson, om man nu kan sätta denna neurodegenerativa hjärnsjukdom i samband med blomning. Och hade Pelle Öst, vilken som vi alla vet är upphovsman till bronsstatyn Hästhandlarna på Törebodas torg, varit där, skulle han nu haft möjlighet att skaffa sig en tillräckligt stillastående modell för en ny staty för att för evigheten kunna dokumentera sin sinnebild föreställande Den svenske poliskommissarien. Så länge stod Bäck still.

Med tanke på sin för väderläken något opassande klädsel var Mårten Bäck's tilltagande transpiration inte helt oväntad. Det var ju ändock årets varmaste dag, inte bara i Västergötlands slättland och kvicksilvret låg därför och dallrade kring trettiostrecket. Det klientel, eller ska vi säga grupp av ungdomar, som bevistade parkeringsplatsen intill började nu lite roat betrakta den okände något korpulente uppenbart främmande mannen med den i sanning påkostade men helt olämpliga klädseln som ihärdigt frustande och stånkande uppenbarligen letade efter sina bilnycklar.

Om vi betänker den kännedom om sakernas tillstånd som några av åskådarna besatt, så tedde sig Mårten Bäcks nyckelletande givetvis ännu mer komiskt. De mest underkunniga bland åskådarna hade ju inte bara kunskap om sagda nyckels faktiska position i framsätet på hans Volvo V70 utan var i denna stund också, honom helt ovetande, i besittning av det i all jämförelse viktigaste objektet i hans bagage, det vill säga det som ju legat överst i hans blågula bag i baksätet på ovannämnda medelklassbil, nämligen inte mindre än mappen med den pågående utredningen av de omfattande kopparstölderna i traktens kyrkor. Denna utredningsmapp innehöll också intressanta personuppgifter om den misstänkta liga med kopplingar till Gottsunda i Uppland och dess förgreningar till trakterna kring Tiveden, om än ej direkt till några adresser i själva Töreboda City, som det skulle ha hetat om nämnda ort dels var så planerat att någonting liknande en någorlunda homogen stadskärna kunde urskilja, dels om invånarantalet varit av sådan art att ordet city överhuvudtaget skulle komma på tal.

Efter en dryg kvarts nyckelletande inklusive ett par minuters långsamt genomgående av COOPs alla gånger mellan hyllorna för mjöl, ris och flingor och hyllan för sylt, saft och marmelad liksom även de gånger som Bäck faktiskt tidigare passerat, så återvände han åter med tunga steg ut till sommarvärmen och sin bil i akt och mening att där inför allas åsyn dyrka upp låset för att sedan kunna plocka med sig sina persedlar inklusive mappen med utredningen av Gottsunda-Töreboda-Ligan, betitlad GTL, varefter han hade för avsikt att promenera till kollegan på den lokala polisstationen för att därefter ordna med nya nycklar till Volvon, hur det nu skulle gå till. Huvudsaken var ju att kunna ägna återstoden av dagen åt ett någorlunda effektivt polissamarbete med kollegan Gustav Sötåsen, Törebodas egen Sherlock Holmes, som han något ironiskt blivit kallad av den underordnade men ändock odräglige Gunnar Larsson från Säffle i ett allt annat än smickrande men ändå småroliga tal med glimten i ögat på Gustavs 50-årsdag några månader tidigare.

Men när han så ihärdigt försökte få in sin dyrk i låset så råkade han lyckligtvis kasta en blick genom sidorutan till förarsätet och fick där se den kära bilnyckeln liggande på sätet. Och bildörren gick ju till Mårtens glädje hur lätt som helst att öppna. Han sträckte sig nu mot himlen och utbrast i ett glädjetjut.

- Ahh! Tack herre min je!

Från den ungdomliga och roade publiken på parkeringsplatsen ljöd applådåskor när Bäck något skamset men ändå tämligen glatt hivade in sin konsumkasse i baksätet och med

blossande kinder och vett droppar i pannan strax körde iväg i riktning mot Töreboda polisstation. Detta var en enkel sak med tanke på de lättillgängliga GPS-instruktionerna i Volvon.

Strax efter det att Bäck lämnade COOPs parkeringsplats krängde också Jerry Olssons Ford Fairlane iväg, nu med ännu några millimeter kortare avstånd mellan underrede och asfalt än när han parkerat där 20 minuter tidigare. Detta berodde inte enbart på de fyra flak Mariestads 3,5% som han lastat in i baksätet och som ytterligare tyngde ner ekipaget och gjorde att veritabla gnistrregn åtföljde detsamma när det svängde över kanalbron i riktning österut mot Tiveden.